

gondolat
 a. Ez a
 ba-szinda-
 n nem is
 Gabriella.
 mel, téged
 meg ezer
 n Ilona és
 től csak
 gmontját.
 jét ismer-
 foglaltatok
 eszetekbe,
 l gyermek,
 magasabb
 3. számnak
 a (Almás.)
 t széken-
 üldött »be-
 : közlésre
 egetsz? —
 is nagyon
 ma. Sorai-
 vánságotat
 — Stein-
 mit Ilonka
 em. Jóság,
 ből s mele-
 ven fagyos
 Andrzej. (9)
 itésére már
 ak elő, ka-
 hegedültek.
 em énekel-
 könyör-ado-
 ek-társaitok
 a szíveket.
 Baum Mik-
 k számában
 eladást? —
 foglak. Be-
 főbb levélről

ek részére
 t. Scheuer
 Margit és
 ksa 1 frt.,
 Arthur és
 frt., Hirsch
 5 frt.

egyes ada-
 gó bácsi.

enaum-épület
 adapesten.

KIS HIRLAJ

JÓL VAN, ELEMÉRKÉM, UGY LESZ. (Lásd a 135. lapon.)

XLIII. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. február 28-án.

A JOBBIK VÁSÁR.

— Kicsi beszélyke. —

GYÜTT és összesen sem volt az több két huszaskánál. Berti úgy vélte, hogy ez nem éppen sok, csak éppen valami. Ellenben Marika erősen vitatta, hogy az nemcsak valami, hanem sok.

— Ugyan volt-e már valaha több pénzed?

— No, egyszerre nem...

— Nem is lesz egyhamar. De most ez a mienk, egészen a mienk. Így aztán még többet ér.

— Azaz hogy az egyik huszaska egészen az enyém.

— Jól van. Akkor meg a másik egészen az enyém.

— Természetes! Ugy adta a bácsi.

— Jaj de kedves a Tóni bácsi! Csak az kár, hogy nem mondta, mit vehetnének rajta legjobban.

— Oh persze! Éppen az a jó, hogy ezt egészen ránk bízta; veszünk, amit akarunk.

— Igen ám, de mikor én annyi félét akarnék és nem tudom magamat elszánni.

— Ilyenek vagytok ti lányok! szólott Berti büszkén. Én már tudom, mit vesztek.

— Ugyan mit? Szabad tudnom?

— Szabad, ha megigéred, hogy el nem árulsz.

— Már hogy árulnálak el! Soha senkinek sem szólok egy árva szót sem róla.

— No hát: én az egész pénzemen almát veszek.

— Az nem lesz valami nagy vásár. Hiszen kapunk ozsonnára majd minden nap.

— Kapunk, de mennyit! Egy darabot! Éppen mikor legjobban izlik, már vége, elfogyott. Én pedig egyszer már annyi almát akarok enni, amennyi nekem tetszik. A huszaskáért kapok eleget háromszorra is.

— Hm! Akkor én is vehetnék magamnak olyan jó süteményt... Csak hogy egyebet is szeretnék... A Rózsika bábujának olyan szép kalapkája van... az enyémnek meg nincs... ilyet szeretnék venni... vagy pedig egy kis babacsészét... vagy talán még inkább egy egészen új szép babát...

— Hát még mit? Talán még egy négylovas hintót is, hogy kocsikázhass a bábuddal, aztán meg egy királyi palotát, szólott Berti kaczagva.

— Már ugyan mit nevensz?

— Azt, hogy amiket emlegetsz, az nem futja ki egyik sem egy huszaskából.

— Gondolod? Akkor hát mégis csak a sütemény mellett maradjak?

— Természetesen. Az a legokosabb. Majd osztozunk szépen. Én adok neked az almából, te pedig adsz nekem a süteményből. Meglásd, olyan lakomát csapunk, hogy mind megirigyelnek a pajtásaink, ha elmondjuk nekik.

A hosszú tanakodásnak ez lett a vége. Akár hogy törték a fejüket, nem tudtak szebbet, okosabbat kitalálni. El is tökélték tehát, hogy mindjárt délután elindulnak vásárolni. Tehették, mert már nem voltak olyan kicsinyek, hogy szabadon ne járhattak volna a városban akár sétálni,

akár pa...
után ped...
tálhattal

Ultra l...
idejök l...
Mert há...
dek a k...
melyikb...

A gyi...
A bolt...
mölcs v...
az emb...

— N...
szem az...

— H...
— T...

döntve,
rajta. A...
sütemén...

— I...
én azal...

elé és r...
lakba r...
gatom,

— ?...
várj eg...
választ...

Ezze...
boltjáb...
egyik s...
nagy u...

— ?...
Mi

csöppe...
látszot...
nak ta...
huszas...
vásáro...
azt hit...

akár pajtásaikhoz látogatóba. Most délután pedig iskolai szünet volt, tehát kisértélhattak.

Utra keltek mindjárt ebéd után, hogy idejök legyen a boltokban válogatni. Mert hát az olyan nagy városban tömérédek a bolt; az ember azt sem tudja, melyikbe menjen be.

A gyümölcs-árus boltot találták előbb. A bolt ablakába szebbnél szebb gyümölcs volt kirakva csak úgy csábítgatta az embert, ha ránézett.

— No, én ide megyek be és megveszem az almámat, szólta Berczi.

— Hát csakugyan azt veszel?

— Természetesen. Az már el van döntve, többé nem szabad változtatnom rajta. Azután majd elmegyünk amoda a süteményes-boltba. Itt van az is közel.

— Helyes! Te vedd meg az almát, én azalatt oda megyek a süteményes bolt elé és megvárlak. Addig majd a bolt-ablakba rakott szép süteményekből kiválogatom, mit vegyek.

— Találsz ott jót eleget. Hát csak várj egy kicsit. Majd én segítek neked választani.

Ezzel Bertie bement a gyümölcs-árus boltjába. Mások is voltak ott, de talán egyik sem olyan büszke, mint Bertie, aki nagy uri hangon szólt:

— Kérek husz krajczárért almát.

Mi tagadás benne, biz' a boltosné egy csöppet sem bámulta meg Bertit és nem látszott rajta, mintha valami nagy dolognak tartaná, hogy Bertie olyan fényes huszast csap le az asztalra és annyi almát vásárol. Ez kissé bosszantotta Bertit, aki azt hitte, hogy mindenki álmélkodni fog,

ha ő nem egy vagy két almát vesz, hanem tizet. No de mindegy, azért mégis szép dolog, ha valaki ennyi almát vehet. A boltosné becsomagolta egy nagy papirosba és átadta neki, a fényes huszast pedig egészen közönyösen bedobta egy nagy fatálba sok más nem fényes huszas, tizes és krajczár közé.

Ezalatt Marika odább sétált néhány házzal a süteményes boltig. De nem maga állt meg a bolt-ablak előtt. Egy sápadt képű, négy-öt éves vézna fiúcska állt ott és nézte sováran az üveg mögött látható sok jó csemegét. De aligha gondolt rá, hogy vegyen is belőle, mert amilyen kopott, szegényes volt a gunyája, biz' annak a zsebében egy árva krajczárt is alkalmasint hiába keresett volna. Néhány lépéssel odább egy szintén halvány képű asszony állt, karján kis gyermekkel s éppen oda szólt a kis fiúnak:

— Jöszte már no, Pistike!

Marika nevetve szólalt meg:

— Csakugyan, innen nehéz megválni, ugy-e? Szeretnél valamit választani ebből a sok jóból?

— Az ám, szólt az asszony sohajtva. Majd még kalácson járna az esze, mikor ma még egy falat kenyere sem volt.

— Nem volt? Hát mért nem ad neki?

— Nagyon egyszerű okból, kisasszonykám. Mert nincs. Otthon betegen fekszik az apja, nem keresheti meg nekünk a kenyeret... hát most elindultunk, hogy alamizsnát kérjünk... de nem igen értünk hozzá, mert nem próbáltuk soha.

— No de az borzasztó... hát nem is ebédelték? Még csak kenyeret sem? Itt van, fogja... itt egy huszaska, ezen

vehet kenyeret, aztán adjon ám Pistikének eleget!

Oda adta a fényes huszaskát és elszaladt. Éppen oda ért a gyümölcsös bolt elé, mikor Berti kilépett.

— Már én bevásároltam, mondá. Most menjünk a süteményes boltba.

— Jaj!.. oda nem mehetünk... már nincs pénzem. Elajándékoztam egy szegény asszonynak, akinek ma még kenyere sem volt.

— Jaj te oktondi! Képzelem, valami furfangos csaló szedett rá.

Szegény Marika nem tudta biztosan, nem úgy van-e? Kissé bizony elkedvetlenedve ballagott haza felé. Se pénz, se sütemény, s Berti haragszik, hogy így adott tul a szép huszaskán.

— Így már nem osztozunk, mondá Berti. Te nem adhatsz nekem semmit, hát én sem adok neked az almából.

Amint haza értek, Berti hozzá akart látni a csemegéhez, de nem lehetett, mert ott volt látogatóban a néni, két fiával. Berti tehát gyorsan eldugta az almát a kályha mögé és ment játszani. Aztán nagy ozsonna volt és csak késő este lefekvéskor gondolhatott ismét az almáira.

— Az már csak nem lehet, hogy meg se kóstoljam. Nem vagyok ugyan éhes, de egy-két alma mégis nagyon jó lesz, akár három is.

Elővett hármat és ágyban fekve, sötétben eszegette. Az elsővel még csak jól megbirkózott, de a másodikkal már alig-alig birt. Szinte a torkán akadt, amint nyeldeste.

— Már pedig megeszem, ha megvettem... Nagyon jó... persze hogy jó!

Magába erőszakolta a harmadikat is, de szinte bele izzadt. Aztán a falhoz fordult és elaludt. De nem aludt sokáig. Fölrezzent s hamarjában nem is tudta, mi a baja. Csak azt érezte, hogy nagyon rosszul van. Reggelre pedig már hiába akarta volna titkolni: beteg volt, nagyon beteg. Jött az orvos és rendelt keserű orvosságot.

— Torkoskodás, okvetlenül torkoskodás, mondá. Csak nagy baj ne legyen belőle.

Lett biz abból elég nagy baj. Nehány napig Berti semmit sem tudott magáról, a forró láz majd agyon-gyötörte. És még azután is jó két hét telt bele, míg lassan-lassan újra egy kis erőhöz jutott. Ekkor aztán Marikát is bebocsátották hozzá, hogy kissé szórakoztassa. Mert még ágyban köllött feküdni. Egyszer aztán így szólt Berti:

— Vajjon mi lett az én szép almáimból, Marika? Oda dugtam a kályha mögé...

A kis leány oda sietett.

— Van itt valami csomag... talán ez az.

— Az! Bontsuk ki!

Kibontották. Sanyaru portéka került elő a papirosból. A forró kályhától az almák össze aszalódtak, kőkeményre pörkölődtek. Abba ugyan bele nem lehetett harapni.

— Oh! Vége! Egészen vége! Ezt nyertem a szép huszasomon! Amit megettem, abba bele betegedtem, a többi meg élvezhetetlen.

— Ez bizony csak szemétre való. Kár a szép huszaskáért. Inkább adtam volna te is olyan szegény asszonynak. Én nem sajnálom ám, hogy oda adtam...

Igaz, te még nem is tudod. Azóta itt járt az a szegény asszony és annyit hálálkodott nekem is, meg a mamánnak is... Szinte rösteltem már, de ma-

Ezt a rajzot, melynek hű másolatát közlöm veletek,

Widéry Jenő

készítette, ki most mult 12 éves, soha rajzolásban oktatást nem nyert. Ami ennek a képecskének a becsét növeli, az: hogy nem másolat, hanem ezt Jenő egészen maga szerezte. Mindnyájunk dicséretén kívül részvét is illeti meg a derék fiúcskát, kire harmad-éve ráesett a fa és azóta szenved. Gyógyuljon föl mentül előbb, hogy annál jobban fejthesse ki szép tehetségét.

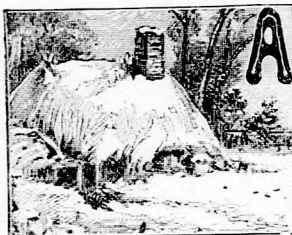
F. b.

mácska megölelt és össze csókolt. Aztán elmondta a szegény asszony, hogy akkor még a beteg férjének is vitt az én pénzemen egy kis enni valót. A beteg aztán

meggyógyult és nincs többé bajuk... a kis Pistike pedig minden nap hoz nekem a mezőről friss ibolyát. Oh, olyan kedves illata van.

— Igen, a jóság, nemesség illatát terjeszti, s te most is élvezed a huszaska örömet, mert nemesen használtad föl. Én csuf önzéssel szenvedést vásároltam magamnak. Bizony azt hiszem, tied a jobbik vásár és ezentul én is inkább úgy teszlek.

TAVASZI SEJTÉS.

A MOTT a magas
hegyekben
Áll még a tél, hó
van nagy;
De itt lejjebb, a
berekben,
Meggzelidült
mára fagy.

*Tegnap még a zuzmarának
Födte hideg világa,
Maholnap már mind a fának
Kihajt lombja, virága.*

ELEMÉR TANCZOSNŐJE.

(Képpel a czimlapon.)

ASOK szép ígéretet, melyet Kará-csonykor, az ajándékos Jézuska látogatásakor tettek, lassan-lassan már felejteni kezdték itt is, ott is; mert hát nem könnyű dolog is az, hogy valaki megtartsa, mikor azt ígérte, hogy szorgalmas lesz, illedelmes és szófogadó, hogy nem fog csintalankodni, s legyőzi rossz szokásait. A szép szándék, jóakarát, íasacsakán mindinkább gyöngül; azok a régi gonosz hibák pedig újra győzedelmesen kerekednek fölül.

Mi tagadás benne, kezdett már panaszz hallatszani Veronkáékra is, Gyuláékra is, meg akárhánynya a rokonságban levő fiatal népségből. A mamák, nevelők már éppen gondolkozni kezdtek a bajon, mikor egyszerre csak hirtelen me-

gint fordult a dolog és mindannyian újra olyan kedves jó fiúk és leányok, mint a csupa merő ártatlan bárány. Akár csodának is gondolhatta volna, aki nem tudja, hogy Elek bácsinak is része van egy kicsit benne.

Pedig Elek bácsi csak annyit mondott, mikor egyikkel vagy másikkal találkozott:

— No, fiacskám, rendben van-e ott-hon a szénád? Mert farsang végén egy kis mulatságot rendezek. A kis unokáim, Lenke és Béla, igen jól viselkednek, hát beváltom a szavamat és rendezek gyermekbált. De csak azokat hívom meg, akiknek a szüleitől azt hallom, hogy érde-mesek reá.

Már így aztán hogy ne iparkodtak volna? Hiszen csuffá lenne, akire rámondanák, hogy Elek bácsi nem hívta meg.

Még Arankára sem volt panasz, pedig az már nagy szó; mert ritka nap mult, hogy mód nélküli hiúsága és indulatos-sága miatt egy kis baja ne esett volna.

— Ott leszek én is, és fogadom, én leszek a legszebb. Már mondta is ma-mácska, milyen szép ruhát csináltat.

Az a szép ruha nem egészen olyan volt ugyan, amilyennek a mama akarta, hanem inkább amilyennek Aranka kívánta, mert a jó mama nem akarta rontani Arankának a kedvét. Csinos volt úgy is, az bizonyos.

Megjött a bál napja, együtt voltak mindnyájan és vigan folyt a mulatság. Elek bácsi örömmel nézte a tánczó kis népséget, a bajszos nagy fiu pedig maga is tánczolt a kis leányokkal, mert egy-gyel kevesebb fiu volt mint leány; a kedves szép Emilia pedig ott ült apja, Elek bácsi mellett, hogy ügyeljen, ha valakinek valamire szüksége volna.

Egyik táncznak éppen a végét járták és Elemér, a legügyesebb és legnagyobb fiu, Arankával tánczolt. A következő

tánczra, a francia négyesre, szintén ők voltak egy párnak rendelve, s Aranka ezzel meg is lehetett elégedve, mert Elemér volt a rendező is, aki az egészet igazgatja. Büszke is volt rá Elemér egy kicsit, ámbár nem mutatta. De Aranka azt akarta, hogy inkább Elemér tartsa szerencsájének, hogy vele tánczol.

— Jól tette Emilia néni, ugye, hogy engem rendelt melléd? En vagyok itt a legszebb, ugye?

Elemér ezt nem hitte ugyan, de ráhagyta, hogy legyen úgy. Aranka azonban látta, hogy csak úgy immel-ámmal mondja, s félfortyant.

— Ugy? Hát ha csak ilyen udvarias tudsz lenni, akkor nem is tánczolom veled a négyest és azután sem egyik tánczot sem. Ugrálhatsz mint rendező magad.

— De akkor te sem tánczolhatsz.

— Csak hogy én azért nem, mert nem akarok, te pedig mert itt hagytalak a faképnél. Ki is megyek a másik szobába és ha nem jössz bocsánatot kérni tőlem, csuffá lesz, nevetni fognak rajtad. Csak azért is!

Ki is szaladt. Elemér egy percze csakugyan megzavarodott, de csak egy percze. Aztán ott termett Emilia kisszony előtt és őszintén elmondta neki a baját.

— Kedves Emilia néni, segítsen ki, tánczoljon velem.

A kedves, vidám Emilia jókedvűen mosolygott..

— Jól van, Elemérkém, úgy lesz. (Lásd a képet a czimlapon.)

S amint a zongora megszólalt a négyesre, Aranka a másik szobában csak hiába várta, hogy Elemér jöjjön és kérélje. De azért kárörömmel szólt:

— Benézek... látni akarom, hogyan mérgeledik.

Azt persze nem látta, hanem igenis látta azt, hogy Emilia néni méltatta

Elemért tánczra és minden jól megy, nincsen senkinek szüksége Arankára. Most már neki nyult meg az arca s ugyan-csak boszankodott, de segíteni a baján nem tudott. Hát még mikor sorra kérdezte mindenki, miért nem tánczol, mit ögyeleg olyan unatkozva? — olyan haragos indulatra lobbant, hogy mérgében hirtelen össze szedelőzködött és haza rohant, le is feküdt s vigság helyett sirással végezte a napot.

A SZEGÉNY EMBER AJÁNDÉKA.

— Példázat. —

ÉZZÓ forrón tűzött a nap a végtelen homok-sivatagra. A rekkenő levegőt a legkisebb szellőcske sem mozgatta meg s fű-fa csak azért nem perzselődött agyon a szörnyű hőségben, mert messze földön nem nőtt ott egy árva fűszál sem.

Ember azonban mégis járt ott. Egy szegény teve-hajcsár baktatott lassan, bágyadtan a tevéje mellett, aggódva és kételkedve, haza bír-e vergődni? Már-már végkép eltikkadt, midőn jó messzire pálmafa ligetet pillantott meg.

— Ott legalább árnyékot találok és megpihenhetek.

E reménység új erőt adott neki és gyorsan lépkedett. Az okos teve is már messziről meglátta a biztató pihenő helyet és szaporábban haladt. Es végre nagyon kimerülten ugyan, de mégis csak eljutottak a ligetbe.

Amint oda értek, akkor volt csak nagy az örömük. Nem csupán árnyékot találtak ott, hanem a liget közepén forrás bugyogott elő a földből, kristálytisza vízzel. Mohón dőltek neki s az üde ital úgy fölfriessitette a szegény embert, hogy minden bágyadtsága, fáradsága elmúlt.

— Ez valóságos csoda-ital, mondá a szegény hajcsár. Azt hiszem ugyan, hogy csak tiszta víz, de remek víz, amelyet még soha sem ittam. Otthon a városunk-

ban még a khalifa sem iszik ilyet. Pedig megérdemelné, mert áldott jó fejedelmünk ő nekünk, bölcs és igazságos, akit Allah soká éltessen.

Amint pihengetve ezen elgondolkozott, egyszerre csak eszébe ötlött valami.

— Az már mégis csak csufság volna, hogy én magam élvezem ezt a remek vizet és jó khalifánk még csak ne is kóstoljon belőle. Itt van az üres vizes tömlőm, megtöltöm és viszek neki ebből a pompás italból.

Megmerítette a tömlőt, föltette a tevé hátára és pihent erővel indult haza felé. A nap most is csak oly forrón tűzött, a levegő csak olyan rekkenő volt, de az üdítő italtól megerősödve, a szegény hajcsár most már könnyebben elviselte és szaporán haladva, szerencsésen haza jutott. Egyenesen a khalifa palotájába ment és mert a bölcs és nemes fejedelemhez mindenkor bemehetett a legszegényebb alattvalója is, csakhamar ott állt a vizes tömlővel a khalifa előtt, kinek trónját az ország nagyjai és hatalmasai vették körül.

— Mit kívánsz jó ember? Mit hoztál abban a tömlőben? kérdé a khalifa nyájasan.

A szegény hajcsár egyszerű szavakkal mondta el a dolgát s a khalifa látható örömmel bólintott a fejével.

— Lássuk azt a remek vizet, mondá. Ide a serlegemet, nagyon jó lesz az üdítő ital.

Megtöltötték a serleget s a khalifa kiitta. Aztán így szólt:

— Köszönöm, jó barátom, hogy meg-

Örvendezve és gazdagon távozott a hajcsár, de a nagyurak ott a teremben szinte duzzogtak kissé, hogy a khalifa nekik kóstolót sem adott abból a remek italból. Nagyon jól látta ezt a khalifa s mikor a hajcsár már eltávozott, így szólt:

— Kedves hiveim, kóstoljátok meg ti is a szegény ember ajándékát.

Mohón kaptak rajta, megtöltötték a serlegüket és ittak. Azaz csak ittak volna; de alig nyeltek le egy-két kortyot, elfintorították az arcukat és szinte borzadózva kiáltoztak:

— Juj! Brr! Hiszen ez ihatatlan ... rettenetes!

A khalifa mosolyogva nézett rajtuk végig.

— Igazatok van. Azért nem is adtam nektek rögtön belőle, mert elárultátok volna az előtt a jó ember előtt, aki nem gondolt arra, hogy mire a forró napon ide hozza a vizet, ez már nem lesz olyan remek. Amde gondolt egyébre, arra, hogy nekem is kíván oly gyönyört, üdülést, amilyenben magának volt része. És e jó szándéka, igaz hű szeretete be-

csesebbé teszi ajándékát a legremekebb varázs-italnál.

emlékeztél rólam. Kincstárnok! Ezt a serleget töltsd meg színültig arannyal és add ennek a mi derék hívünknek.

Elemér és Lenke ábrándoznak.

Természetrajzi feladat.

ELEMÉR és LENKE ülnek

A tűz előtt s beszélgetnek,
Tiennök végen látott képek

A tűz láttán felélednek

Vágyaikban Délvidéken

Ábrándozna kalandoznak,

Hol tündér-madárka rebben

S vadállatok ragadoznak.

Képeleik szívtagból,

Hegyre s tengerre szállott;

Mondjátok meg: e két gyermek

Almában miket látott?

A H A R O M T A T A R.

— Keleti mese 6 képpel. —

(Vége.)

KIS dsinek zsongtak-bongtak s végre az egyik, aki, úgy lát-szik, a káplárjok volt, így szólt:

— Nehéz, nagyon nehéz; neked segíthetünk, de a három tatárt mi nem bánt-hatjuk, mert adósai vagyunk.

— Oh, oh! Talán kifogyott az apró pénzetek és ők adtak kölcsön? Sebjaj! Megfizetem helyettetek, a palotám titkos kincstárát még nem fődözték föl, van aranyom ezüstöm bőven.

— Mind a mennyi van sem elég a milliomodik részére sem annak, amivel mi adósok vagyunk. Királynőnk megkivánta a világ legnagyobb gyémántját és elfoglalta az egyik tatártól. Hát most mi adósai vagyunk a tatárnak is, Leilának is. Bajos állapot, nagyon bajos állapot, nagyon bajos!

— Annyit tudok én a magam eszé-vel is. Hej, ne volnék csak egymagam s ők ne volnának oly sokan, majd el-bánna velök ez az én jó csata-bárdom!

— Ha csak ilyen segítség kell, arra adhatunk jó tanácsot. Keresd föl a jószívű óriást, az fölér egy egész armá-diával.

— Hallottam hírét, de csak mesének tartottam. Azt sem tudom, merre ker-ressem.

— Elvezetünk hozzá. Nincs messze, alig ezer mértföldnyire.

— Köszönöm a jó tanácsot. Gyalog szerrel, ahogy vagyok, egy esztendeig is eltart, amíg oda jutok.

— Ej dehogy, dehogy! Mondtam, hogy egyben-másban megsegíthetünk. No, kapaszkodjál belém!

— Én, beléd? Hiszen a sisakomat sem bírod el.

— Ne legyen rá gondod. Sokan vagyunk, sokan!

És Omár egyszerre csak azt érezte, hogy fönt lebeg a levegőben, aztán repítik kifelé. Sokfélét próbált már, de repülni még nem repült s akárhogy röstelte, kissé bizony szepegett. Mert ha lepottyán a magasból, csufosan össze törí kezét-lábát, mint holmi vásott gyerek, aki a körtefáról zuhan le. De már nem tehetett semmit, inkább be is hunyta a szemét, hogy ne szédüljön. Alig hunyta be, már azt érezte, hogy nagyot koppan a lába és megint a kemény földön áll.

— No, itt volnánk! szólt a dsinek káplárja. Csak attól tartok, hogy alszik az óriás, mert hallom a hortyogását.

Omár nem hortyogást hallott, hanem mennydörgést. És amint az éjjeli homályban szénézett, egy rettentően nagy palotát látott maga előtt, akkora kapuval, hogy a nagy meceset tornya is keresztül fért volna rajta. Már itt csakugyan nem valami kicsi legény lakhatik.

Bementek és a mennydörgős hortyogás hangja után könnyen rátaláltak az óriásra. Ott ült rengeteg karos székben és háló köntösebe burkolózva szundikált. (Lásd a képet a 139. lapon.)

— Hm, hm! Baj, baj! mondták a dsinek. Nagyon mélyen szokott aludni.

— Majd fölkeltem én, szólt Omár.

És ahogy csak kifért a torkán, oly erővel kiáltá:

— Szerencsés jó estét kívánunk, jószívű óriás!

De maga is érezte, hogy a mellett a mennydörgős hortyogás mellett az ő hangja csak olyan, mint a szunyog-dön-gés. Biz' az óriás erre még a füle botját se mozdította.

— No, majd megrázom, arra fölébred tudom, szólt Omár?

De biz akár csak egy vén tölgyfa de-rekát akarta volna megrázni. Fogta hát az óriásnak a bajuszát és bele csimpasz-kodott.

— Ébredj föl már no! Sietős a dolgunk nagyon!

Már erre csakugyan megmozdult az óriás. De csak a szájával.

— Alkalmatlan légy! dörögte álmá-ban.

Nagyot fújt és Omár úgy lepottyant, hogy majd a nyakát szegte.

— Itt minden hiába, szólt boszusan. Alszik ez, mint százezer murmutér együtt.

— Mégis föl kell őt ébreszteniünk, mondá a dsinek vezetője. Rajta, barátim, csapjunk nagy szelet, mely fölemelje magasra. Ha majd leesik, talán mégis fölébred.

A hány dsin volt, mind tele pofával oda fújt a szék alá. És ime, csakugyan

magasra felröpítették, egészen a terem mennyezetéig, ahol nagyot koppant az óriás feje. Onnan aztán lezuhant, úgy hogy a föld is megrengett bele. Már erre csakugyan fölébredt és dörzsölgette a szemet.

— Hm, no már no! dörmögte jóked-vüen. Ugy látszik, álmomban lecsusztam a székről.

Omár ezen a szón talán még legjobban bámult. Már az bizonyos, hogy ennek az óriásnak nem üvegből van a feje, csontja, ha ekkora koppanásra azt hiszi, hogy csak úgy szé-pecskén lecsuszott a székről. De annál jobb, így már csakugyan kemény vitéz. Csak eszébe ne jusson, hogy megint a székébe üljön aludni.

Elébe állt tehát Omár és így szólt:

— Jó reggelt, hí-res, nagytehető, jószívű óriás! Egészsé-

gedre kívánom az éjszakai nyugodalmat.

— Köszönöm, fiacskám. De hát ki vagy te és mit lábatlankodol itt nálam?

— Azért jöttem, hogy segítségül hiv-jalak a gonosz tatárok ellen, akik elfog-lalták országomat, palotámat, és most rabul tartják kedves jó hugocskámat. Reggelre talán vérét is veszik.

— No persze! Abból nem lesz semmi.

...SZUNDIKÁLT. (Lásd a 138. lapon.)

Hogy az országodat nem tudtad megvédeni, az a te bajod; azért bizony a kis ujjamat se mozdítanám. De hogy az ártatlan leánykát bántják, azt már nem tűröm. Ne félj semmit, majd ott leszek!

— Igen, de sürgetős ám a dolog, mindjárt megvirrad. Már ott köllene lennünk.

— Majd ott leszünk mi annak idején. Most először is reggelizni kell. Éhomra

soha sem szoktam kimozdulni hazulról. Neked sem tanácsolom, mert nem tudhatod, hol kapsz elég harapni valót.

Biz' Omárnak soha sem volt ilyen aggodalma, most pedig legkevésbé gondolt falatozásra, mikor már szeretett volna haza repülni; de az óriás csöppet sem sietett, hanem átsétált a szomszédos ebédlőbe, ahol terítve várta az asztal.

AZ ÓRIÁS GYALOG SZERREL LÉPEGETETT. (Lásd a 141. lapon.)

— Láss hozzá, vitéz kis barátom, mondá. Én is falatozom egy kicsit.

Az a kicsi, amibe először bele harapott, egy egész sült bárány volt. Nem telt bele pár perc, már csak a lera-kott csontja volt ott a báránynak. Aztán a szomszéd tálhoz fogott, melyen hat sült pujsza kínálkozott. Már ezeket csontostul mindenestől roportatta össze.

— Így ni! Reggelire ez hamarjában elég lesz. Most igyunk rá egyet.

Palaczk, pohár nem volt látható; hanem állt az asztal mellett néhány akós hordó. Ezt fölemelte és kihörpintette.

— Most már mehetünk, vitéz barátom. Már csakugyan pirkad a hajnal. Csakhogy az a kérdés, tudsz-e repülni?

— A magam emberségéből biz' én nem tudok. És úgy látom, jó kis barátaim, a dsinek itt hagytak.

— Ők bizonyosan előre röpültek. Sebaj. Lovagolni bizonyosan tudsz.

— Meghiszem azt.

— No hát adok paripát.

Fütyentett s amint kiléptek a kapu elé, már ott állt a paripa.

— Ülj föl és iparkodjál, hogy le ne pottyanj, mert szaporán fogunk haladni.

— De hisz ez nem ló, hanem madár.

— Dehogy madár. nézd csak a fejét.

— A feje lófej, de lába csak kettő, és szárnyai vannak.

— Az a derék. Szalad is, röpül is. No, ne töltsük az időt.

EGYSZERRE RÖPÜLTEK. (Lásd a 143. lapon.)

Omár fölpattant a nyeregbe és megindultak. Most ugyan nem igen tudta Omár, a földön jártak-e vagy a levegőben. A jószívű óriás csak úgy gyalogszerszerrel lépegetett, (Lásd a képet a 140. lapon.) de akkorákat lépett, hogy egy-

egy határt ugrott át egyszerre. Omár szárnyas paripája alig birt vele lépést tartani, pedig szinte sivitott a levegő, amint hasította.

— Már így elhiszem, hogy oda érünk reggelre, gondolá.

Nem is kelt még föl a nap, mikor már oda értek a palotához.

Még korán reggel volt, de a palotában már nagy volt a mozgás. Messziről is ki lehetett találni, hogy itt készülődnek valamire. Tunguz, Bunguz és Munguz ott sétáltak a palota oszlopos tornácán, a seregek pedig a tágas udvaron sorakozott. És a tornác előtt megkötözve álltak mind a Leila hűséges cselédei.

— Most már nem várok tovább, szólt Tunguz bőszen. Vagy teljesül a parancsunk, vagy fejét veszünk mindenkinek, aztán fölperzseljük a palotát és haza megyünk.

— Nagyon jó lesz, hagyták helyben Bunguz és Munguz. Jöj-

jön elő az a makacs király-leány!

Szegény Leila már éppen jött a maga jószántából, végkép elbusulva és halálra készen. Hogyan is ne keseredett volna el, mikor a testvére is cserben hagyta! Elment az este és vissza sem tért többé.

Tunguz karos széket hozatott és bele ült.

— Én vagyok a legöregebb, hát én leszek a bíró. Ti, Bunguz és Munguz barátaim, állítsátok ide azt a konok leányzót és mondjunk ítéletet.

Ekkor megszólalt a hátuk mögött egy rettentő hang, mint a mennydörgés.

— Nem olyan sietős az a dolog, fiaiskám.

... ELEFÁNTOT LÁTTAK LEBEGNI.

(Lásd a 143. lapon.)

adok. Tizig fogok olvasni; de ha addig kívül nem lesztek a kapun, hát kiröpítelek. Egy, kettő, három...

De a három tatár khán nem akart megijedni; már csak azért sem, mert röstelték volna a katonáik előtt.

Bunguz tehát kardot rántott és bőszen kiáltá:

Meglepetve néztek hátra.

— hát ott állt az óriás. Biz' ettől egy kicsit megszepepentek, de aztán az udvarra néztek és látva sok ezernyi seregeket, neki bátorodtak.

Tunguz hetykén szólt meg:

— Ejnye te förtelmes fickó, ki vagy te és mi keresni valód van itt?

— Ne törődjetelek velem. Csak egy jó tanácsot

— E
különb

Ezre

és felle

pedig

ron s

vette é

szerre

a 141.

koppa

három

—

óriás.

rettek

pusztul

ha len

mint a

Aki m

ország

Senk

sereg o

mar n

pedig

ladtak.

ezzel a

Ugy

hirmon

pedig

Leila

hálálko

az óriá

— I

mit bu

hogy i

— A

immár

zamba

csodasz

— Pusztulj innen, undok ficzkó, mert különben meghalsz.

— Oh, oh! Lássuk hát!

Ezzel oda nyult fél kezével a székhez és fellődította Tunguzt, másik félkezével pedig Bunguzt és Munguzt fogta galléron s a három khán egyszerre csak azon vette észre magát, hogy mindnyájan egyszerre röpültek le a lépcsőn. (Lásd a képet a 141. lapon.) Ott lent elterültek, nagyot koppanva. Az óriás pedig lekiáltott a három khán katonáihoz:

— Fiaim, az én nevem a jószívű óriás, hát világos, hogy senkit sem szeretek bántani. Azért tehát azt mondom, pusztuljatok innen szép szerivel. Mert ha lemegyek hozzátok: össze taposlak, mint a cserebogarat. Egy-kettő, indulj! Aki ma estére kívül nem lesz ennek az országnak a határán, halál fia!

Senkinek sem volt erre kedve, s a tatár sereg oly gyorsan elkotródott, hogy mihamar még a pora sem látszott. Legelől pedig Tunguz, Bunguz és Munguz szaladtak, mert ők már tapasztalták, hogy ezzel az óriással nem jó tréfálni.

Ugy elpusztult az ellenség, hogy még hirmondója sem maradt. A palotában pedig nagy lett a vigasság, s Omár és Leila körül fogták a jószívű óriást és hálálkodtak neki ezerszeresen. Hanem az óriás csodálatosan elszomorodott.

— Derék óriás barátom, szolt Omár, mit busulsz? Csak nem bántad meg, hogy ilyen nagy jót tettél velünk?

— Azt nem. De mégis busulok, mert immár vissza kell térnem szomorú házamba és soha sem fogom többé látni a csodaszép Leilát.

— Hát ne menj, maradj itt! Légy ezentul a mi hű társunk és testvérünk.

— Az nem lehet. Nekem nincs helyem köztetek, rendes emberek közt.

Ekkor előléptek a dsinek, de most nem lebegve, hanem mint apró kis törpék s a vezérok a hosszú fekete süveg-gel így szolt:

— Ugy van az, vitéz Omár és szépséges Leila, hogy ezt a jószívű óriást meg kell váltani a varázslat alól. Ezt pedig nem teheti más, mint valami királyleány, aki a maga jószántából lesz kész megosztani vele minden bajt és viszontagságot.

— Oh, ha csak az köll, én megteszem! szolt Leila. Egész életemen át hálásan fogok neki szolgálni.

— Hallod, hallod, jószívű óriás? Itt az óra, meg vagy váltva. Most hát repülj és röptödben hagyj az ocsmány alakodat másra, de emberre többé ne hagyj!

S mind a hányan voltak a dsinek, egyszerre hirtelen ráfujtak az óriásra. Roppant szélforgatag támadt körülötte és fölemelte. És amiut szállt, egyre magasabbra szállt, mindinkább elváltozott s utoljára egy nagy elefántot láttak ott lebegni a levegőben. (Lásd a képet a 142. lapon.) Végre ez is eltűnt.

De alighogy eltűnt, lódobogás hallatszott s gyönyörű ezüst pánczélos fiatal vitéz robogott elő. Rá lehetett ismerni, hogy az óriás, és mégsem az. Derék, deli ifju, mint más rendes ember fia.

— Vitéz Omár, szépséges Leila, én megmentettelek, ti megváltottatok. Vissza nyertem országomat, másra nincs szük-

ségem, csak egy szépséges királynéra. Leila meg akarta osztani az ocsmány óriás sorsát, akar-e most velem jönni dicsőséges szép királynénak?

Persze hogy akart. Mindjárt meg is tartották a lakodalmat s három hétig és három napig folyt a dinom-dánom. És azután mindnyájan boldogan éltek sokáig és még most is élnek, ha már rég meg nem haltak volna.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLII. köt. 5 és 6-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Klár Berta, Prettenhoffer Pisti, Kemény Emmike és testvérei, Concha Klára, Benedek Pista, Gyöngyösy Berta, Biedermann Frida.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Guary Malvine. Amennyire kedvesen veszem, hogy a »Kis Lap«-ot addig le nem teszed, míg az utolsó betűig el nem olvastad: mégis arra kérlek, hogy csak kötelességed teljesítése után vedd kézhez. A »K. L.«, csak a munka után szerezzé meg a kiérdemelt szórakoztatás jutalmát. — Hüttl Elza. Már ezután ismerni foglak. Beköszöntő levélkéd igen kedves. — Bakos Géza. Ügyes. Besoroztam. — Szegeő Péter. Igenis úgy van: a Margitsziget hőforrása mélyebbről fakad, mint a Duna medrének feneke. E forrás kutfeje összeköttetésben van a budai fürdők hévízeivel. Ezt, valamint a városerdei artézi kutat is, Zsigmondy, sajna már elhalálozott magyar mérnök furta, kit ilyes munkálatok végett, mint nagy tekintélyt, a külföldön is foglalkoztattak. A küldött rejtvényt besoroztam. Még a ti vidékteken nem jártam. Tán, ha kedvez a sors, ezen a nyáron engedek a kedves meghívásnak. — Láczy Sárika. Örvendek a jól sikerült vizsgálatnak. Csak előre Sári lányom! — Loyczel Irma. Fájlalom, de megint csak hiba esett a feladványodban. *Git* nem magyar szó; a német *Kitt*ből van az csinálva. De így is nem tudom hányan fogják tudni, hogy az voltaképen *ragasztó*. No még egyszer kis lányom! Harmadikban megvállik. — Bródy Armand. Kutyaival ingerkedni, ha szájkosaras: ez nagy ovatosságról tanuskodik, de még egyébről is. — Több levélről a jövő számban.

JÓTÉKONYSÁG.

„Gyűjtetek cseresznye-szarakat!”

Ilyen felszólítással fordultam hozzátok a múlt nyáron is és ime: méltó büszkeségtelkre s mindnyájunk örömére, a tavalyi gyűjtés eredménye **20 frt.**, mely összeget *Grossman és Klein* kereskedő urak, mint az eladott cseresznye-szarak árát, adta át nekem. Az összeget, mint a nyári szorgalom gyümölcsét, a »nyári szünidei gyermektelep« javára szolgáltatom át. Az egyes gyűjtők: Viczmándy Gyula, Ragályi Ilona, grf. Degenfeld Lajosné, Kozma Erzsike, Dienes Mariska, Scheinberger Irén és Bella, Fülöpp Elza, Keppich Irén, Tamási Bálint, Kónyi Janka, Guary Malvine, Schulek Inész és Alfred, Roth László, Berkó Victor, Kovács Margit és Katalin, Concha Klára, Markó Jolán, Brüll Jolán, A budapesti orsz. tanítónő-képző intézet növendékei (Andrássy-ut), Losonczy Edin, Télesy Dalma, Löwy Alice és Hermine, Hegedüs Rózsika, Freund Gyula, Donáth Dezső, Strasser Elza, Télesy k. a., Wagner Antalné, Kalmár Ilonka, Morlin Adorján, Stóri Mihály, Lukács Antal gyermekei, Schulhof Arthur, Silberkraus Rózsa, Kollár Sándor és Klapek Lajos, Janowitz Margit, Pátkay Lajos, Kármán testv., Witz Arthur és Dezső, Reitzer Margit és Alice, Kónyi Janka, Ágai Adolfné, Gundl testvérek, Koller testvérek, Andreázy Ferencz, Sturm tanár, Vancsó Géza.

*

Az éhező és fázó gyermekek részére küldöttek: Zipernowsky Ilonka 1 frt., Beck Irén és Sárika 2 frt., Obláth Ella és Ilon 1 frt., Wolfinger Elza 1 frt., Elsner Margit 1 frt., Dienes Mariska 2 frt., Herczinger Ilonka 40 kr., ifj. Kubinyi György 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókqn.
Forgó bácsi.